

ELEGI

*Vid utgångspunkten. Som en stupad drake
i något kärr bland dis och dunster, ligger
vårt granskogsklädda kustland. Långt därute:
två ångare som ropar ur en dröm*

*i tjockan. Detta är den nedre världen.
Orörlig skog, orörlig vattenyta
och orkideens hand som sträcks ur myllan.
På andra sidan, bortom denna farled*

*men hängande i samma spegling: Skeppet,
som molnet tyngdlöst hänger i sin rymd.
Och vattnet kring dess stäv är orörligt,
i stiltje lagt. Och ändå stormar det!*

*och fartygsröken blåser vågrätt ut –
där fladdrar solen i dess grepp – och blåsten
står hårt mot ansiktet på den som bordar.
Att ta sig uppför Dödens babordssida.*

*Ett plötsligt korsdrag och gardinen fladdrar.
Tystnaden ringer som en väckarklocka.
Ett plötsligt korsdrag och gardinen fladdrar.
Tills avlägset en dörr hörs slå igen*

långt borta i ett annat år.

O marker grå som Bockstensmannens kapprock!
 Och ön som svävar mörk i vattenröken.
 Det råder stillhet som när radarn svänger
 sitt varv på varv i övergivenhet.

Det finns en korsväg i ett ögonblick.
 Distansernas musik har sammanströmmat.
 Allt sammanvuxet till ett yvigt träd.
 Försvunna städer glittrar i dess grenverk.

Från överallt och ingenstans det spelar
 som syrsor i augustimörkret. Insprängd
 som timmerbaggen, slumrar här i natten
 torvmossens dräpte färdman. Saven driver

hans tanke upp mot stjärnorna. Och djupt
 i berget: här är flädermössens grotta.
 Här hänger åren, gärningarna tätt.
 Här sover de med sammanfällda vingar.

En dag skall dessa flyga ut. Ett vimmel!
 (På avstånd som en rök ur grottans mynning.)
 Men ännu råder sommarvintersömnen.
 På avstånd vattensorl. I mörka trädet

ett löv som vänder sig.

*En sommarmorgon fastnar bondens harv
i döda ben och klädestrasor. – Han
låg alltså kvar när torvmossen dränerats
och står nu upp och går sin väg i ljuset.*

*I varje härad virvlar gyllne frön
kring gammal skuld. Den pansarklädda skallen
i åkerjord. En vandringsman på vägen
och berget följer honom med sin blick.*

*I varje härad sorlar skyttens rör
vid midnattstid när vingarna slår ut
och det förflutna växer i sin störtning
och mörkare än hjärtats meteorsten.*

*En andens bortvändhet gör skriften glupsk.
En flagga börjar smälla. Vingarna
slår ut kring rovet. Denna stolta färd!
där albatrossen åldras till ett moln*

*i Tidens gap. Kulturen är en valfångststation,
där främlingen på promenad
bland vita husgavlar och barn som leker
ändå med varje andetag förnimmer*

den dräpte jättens närvaro.

Lätt återkastas himlasfärers orrspel.
 Musiken, skuldfri i vår skugga, som
 fontänens vatten stiger mellan vilddjur,
 konstrikt förstenade kring vattenstrålen.

Med stråkarna förklädda till en skog.
 Med stråkarna som riggen i ett störtregn –
 kajutan vräks under ett störtregns hovar –
 och innerst, i kardanupphängning, glädjen.

I afton återspeglas världens stiltje,
 när stråkarna satts an men inte rörs.
 Orörliga i dimman skogens träd
 och vattentundran speglade sig själv.

Musikens stumma hälft är här, som doften
 av kåda står kring åskskadade granar.
 En underjordisk sommar hos var man.
 Där lösgör sig, vid korsvägen, en skugga

och spränger bort i bachtrumpetens riktning.
 Av nåd ges plötslig tillförsikt. Att lämna
 sin jagförklädnad kvar på denna strand,
 där vågen slår och sjunker undan, slår

och sjunker undan.